

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **Z. Č. N. M.**, se sídlem x, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti Jiřího Šimka, bydlištěm Vršovická 1525/1D, 101 00 Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2013, č. j. 060985/2013/KUSK/2/OŽP/Mi,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2013, č. j. 060985/2013/KUSK/2/OŽP/Mi, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Benešov ze dne 21. 3. 2013, č. j. MUBN/18010/2013/OOPLH, sp. zn. OOPLH/6085/2012/SLA, se z r u š u j e .**
- III. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,- Kč.**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2013, č. j. 060985/2013/KUSK/2/OŽP/Mi (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný jako nepřipustné zamítl odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Benešov, odboru životního prostředí (dále jen „městský úřad“), ze dne 21. 3. 2013, č. j. MUBN/18010/2013/OOPLH, sp. zn. OOPLH/6085/2012/SLA, kterým městský úřad na žádost osoby zúčastněné na řízení souhlasil podle § 12 odst. 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění zákona č. 503/2012 Sb. (dále jen „lesní zákon“) o dělení lesních pozemků v katastrálním území Čerčany ve stejnojmenné obci, p. č. x a p. č. x.

Žalobce v žalobě uvedl, že je základní organizací Českého svazu ochránců přírody, což doložil registračními listy. Ty překládá vždy příslušným orgánům a žalovanému, aby při správních řízeních týkajících se oblasti Nového Městečka v k. ú. Čerčany, k. ú. Poříčí nad Sázavou a k. ú. Nespeky byl vždy považován za účastníka tohoto řízení. Uvedl, že se vždy považoval za oprávněného účastnit se správních řízení podle § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „zákon o ochraně přírody“) ve všech případech, kdy by byla ohrožena ochrana přírody a krajiny na předmětném území. Za takové ohrožení považuje i jednání nového vlastníka lesů v Novém Městečku – osoby zúčastněné na řízení, která podle něj usiluje o změnu charakteru lesních pozemků. Se žádostí o změnu charakteru lesních pozemků však u žalovaného neuspěla a proto podala žádost o dělení lesních pozemků p. č. x a p. č. x v k. ú. Čerčany, s čímž městský úřad souhlasil. Z rozhodnutí, které mu dal městský úřad na vědomí, je zřejmé, že městský úřad žalobce za účastníka řízení nepovažoval, neboť podle něj nejde o řízení, které by mělo vliv na ochranu přírody. S tím žalobce nesouhlasí, neboť dělení pozemků je prvním krokem k postupné změně charakteru lesa se snahou odejmout jim funkci hospodářského lesa. Rovněž podle žalovaného se řízení podle § 12 odst. 3 lesního zákona nedotklo zájmu ochrany přírody a krajiny. O probíhajícím správním řízení měl být informován podle § 70 zákona o ochraně přírody, aby mohl požádat o status účastníka řízení. Ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody nemá na mysli, že jeho aplikace je možná pouze v případě, kdy příslušné speciální zákony vyžadují výslovně k určitému rozhodnutí nutný souhlas orgánu ochrany přírody. Podle žalobce tomu tak není ani v zákoně o lesích, kdy se nutnost ochrany přírody posuzuje podle konkrétních okolností toho kterého případu. Zde je nutné vycházet z toho, proč je dělení lesních pozemků prováděno a k čemu má sloužit. Je zřejmé, že se osoba zúčastněná na řízení snaží snížit výměru lesních pozemků pod 1 ha, aby mohla argumentovat, že takovéto malé pozemky nejsou pro lesní hospodaření vhodné, a navrhnout změnu jejich charakteru. Žalobce dále uvedl některé skutečnosti, které mají dokládat právě takový cíl osoby zúčastněné na řízení. V ostatních žalobních bodech žalobce argumentoval rozporem dělení lesních pozemků osoby zúčastněné na řízení s § 12 odst. 3 lesního zákona a namítl také nedostatky odůvodnění rozhodnutí městského úřadu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k otázce účastenství žalobce v řízení o žádosti o dělení pozemků uvedl, že žalobce je účastníkem správního řízení pouze v případech, které se týkají předmětu jeho činnosti. Souhlas orgánu státní správy lesů s návrhem vlastníka pozemků určených k využití jako hospodářský les na rozdělení pozemků, kdy některé z pozemků mají výměru menší než 1 ha, není správní řízení, které by se dotklo zájmů ochrany přírody a životního prostředí, tak jak jsou definovány § 2 a § 4 zákona o ochraně přírody. V případě dělení pozemků s druhem a využitím „hospodářský les“ není nutný souhlas orgánu ochrany přírody. Nedochozí k jakémukoliv zásahu do zájmů ochrany krajiny ani životního prostředí. Jedná se pouze o administrativní úkon v evidenci, ve veřejném rejstříku, navíc zpřesňující, jde o myšlenou čáru v krajině. Rozdělením pozemků se v žádném případě nemění způsob využití pozemku. Souhlas k dělení pozemků s výměrou menší 1 ha byl dán, protože bylo osvědčeno odborným lesním hospodářem, že na lesních pozemcích těchto rozměrů a tvaru lze bez omezení provozovat lesní hospodaření. Tvrzení žalobce, že rozdělení pozemků je prvním krokem k odejmutí pozemků účelu jejich využití, není pravdivé. Naopak orgán státní správy lesů shromáždil podklady pro vydání souhlasu, jako jsou vyjádření odborného lesního hospodáře nebo vyjádření stavebního úřadu, které podmiňují souhlas na dělení pozemku zachováním jejich využití, jako pozemků pro hospodářský les. Bude-li vlastník v budoucnu chtít pozemky trvale odejmout z určení jako pozemků plnících funkci hospodářského lesa, pak pouze za splnění zákonných podmínek. Účastníkem tohoto řízení pak zcela bez pochyb bude i žalobce. Výkon vlastnického práva opravňuje vlastníka pozemku požádat o změnu využití pozemku, a po splnění všech zákonných podmínek musí správní orgán takové žádosti vyhovět.

K výzvě dne 7. 11. 2013 sdělil soudu pan J. Š., že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. K žalobě či vyjádření žalovaného se však nevyjádřil.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 31. 10. 2012 podala osoba zúčastněná na řízení u Městského úřadu Benešov (dále jen „městský úřad“) jako obecního úřadu obce s rozšířenou působností žádost o souhlas k dělení lesních pozemků p. č. x a p. č. x v k. ú. Čerčany ve stejnojmenné obci. K žádosti byla předložena plná moc, výpis z katastru nemovitostí, geometrický plán a k výzvě městského úřadu dále souhlas odborného lesního hospodáře Ing. F. H. a souhlas s dělením pozemku vydaný Obecním úřadem Čerčany jako stavebního úřadu. Na základě těchto podkladů vydal městský úřad rozhodnutí ze dne 21. 3. 2013, kterým souhlasil s dělením uvedených lesních pozemků podle žádosti osoby zúčastněné na řízení. Osoba zúčastněná na řízení se pak výslovně vzdala práva podat odvolání. Toto rozhodnutí bylo „na vědomí“ zasláno rovněž žalobci, a to formou obyčejné zásilky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 8. 4. 2013 odvolání.

O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že je jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že odvolání bylo sice podáno včas, ale bylo podáno osobou, která není účastníkem řízení. Žalobce nebyl vzat v řízení o dělení pozemků určených k plnění funkcí lesa jako účastník řízení, což žalovaný považoval za správné. Podle napadeného rozhodnutí se řízení podle § 12 odst. 3 lesního zákona nedotklo zájmů ochrany přírody a krajiny, potažmo posláni žalobce v ochraně přírody a krajiny. Ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody umožňuje uvážení správního orgánu, kterými řízeními by mohly být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Tam, kde dospěje k závěru, že by mohly být dotčeny, je správní orgán povinen předem informovat občanské

sdužení, že je v dané věci zahájeno správní řízení. Podle uvážení městského úřadu nebyly dotčeny zájmy žalobce chráněné zvláštním předpisem a žalobce nemohl být účastníkem řízení. Aby mohl mít žalobce toto postavení, musel by předem splnit nejen podmínku registrace u příslušného správního orgánu, resp. oznámení své účasti v řízení písemně do 8 dnů ode dne, kdy mu bylo zahájení řízení oznámeno, ale zejména by se řízení muselo dotýkat zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody. Uvedl, že zahájení řízení nebylo žalobci oznámeno správně. Zákon o ochraně přírody neuvádí, že by k dělení pozemků určených k plnění funkcí lesa pod 1 ha byl nutný souhlas orgánu ochrany přírody a zájmy ochrany přírody nemohou být tímto řízením dotčeny. Administrativní dělení pozemku pro účely evidence v katastru nemovitostí nemůže přírodu nebo krajinu ohrozit. Žalobce neměl podle odůvodnění napadeného rozhodnutí právo rozhodnutí městského úřadu obdržet.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Podstatou žaloby je spor o to, zdali v řízení o dělení lesních pozemků podle § 12 odst. 3 lesního zákona mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné zákonem o ochraně přírody a zdali žalobce byl dotčen na svém právu být účastníkem předcházejícího správního řízení.

Podle § 12 odst. 3 lesního zákona dělení lesních pozemků, při kterém výměra jednoho dílu klesne pod 1 ha, vyžaduje souhlas orgánu státní správy lesů. Orgán státní správy lesů souhlas nevydává, jestliže by dělením vznikly pozemky nevhodného tvaru nebo velikosti, neumožňující řádné hospodaření v lese. Orgánem státní správy lesů je v těchto případech obecní úřad obce s rozšířenou působností [§ 48 odst. 1 písm. c) lesního zákona].

Podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.

Podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody občanské sdružení (jeho organizační jednotka s právní subjektivitou) je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Žalobce je základní organizací Českého svazu ochránců přírody a v době, kdy probíhalo předcházející správní řízení, měl postavení jeho organizační složky s vlastní právní subjektivitou. Od 1. 1. 2014 je na něj třeba v souladu s § 3045 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), hledět jako na pobočný spolek. Podle tohoto ustanovení se totiž organizační jednotky sdružení způsobilé jednat svým jménem podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů, považují za pobočné spolky podle občanského zákoníku. Jako pobočný spolek je žalobce zapsán v obchodním rejstříku (srov. www.justice.cz).

Z kopií podání, které soudu žalobce předložil, vyplývá, že u městského úřadu (jakož i dalších správních orgánů) v dubnu 2012 a dubnu 2013 písemně požádal, aby byl informován o všech správních řízeních, které se dotýkají ochrany přírody a životního prostředí a aby byl považován za účastníka těchto řízení. Svou žádost místně specifikoval pro oblast Nového Městečka a pro část katastrálních území obcí Poříčí nad Sázavou a Nespek v lokalitě Nového Městečka mezi hranicí s katastrálním územím Čerčany a dálniční přípojkou I/3. K těmto podáním vždy připojil tzv. registrační list, ze kterého vyplývá, že jeho působnost pro požadování informací a účast ve správních řízeních se týká území obce Čerčany, Poříčí nad Sázavou a Nespeky. Žalobce tak měl v souladu s § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody právo (a o tom ani není v projednávané věci sporu), aby byl příslušnými správními orgány (mimo jiné městským úřadem a žalovaným) předem informován o všech zásazích a správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny v uvedených územích. Ze správního spisu však vyplývá, že podle názoru městského úřadu a žalovaného při dělení lesních pozemků na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení nemohly být zájmy ochrany přírody a krajiny dotčeny a proto žalobce o tomto řízení informován nebyl.

Podle názoru soudu však městský úřad nepostupoval v souladu s § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že účast občanských sdružení ve správních řízeních nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na řízení, jež mohou zasáhnout jakoukoliv složku životního prostředí, nýbrž toliko složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a že tedy občanskému sdružení svědčí účastenství podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody pouze v takovém správním řízení, jež je způsobilé zasáhnout zájmy vymezené v § 2 odst. 1 tohoto zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005). Soud se proto zabýval otázkou, zda dělení lesních pozemků, při nichž výměra jednoho dílu klesne pod 1 ha, může zasáhnout zájmy vymezené v zákoně o ochraně přírody. Z § 12 odst. 3 lesního zákona vyplývá, že městský úřad měl povinnost v řízení o dělení lesních pozemků vlastněných osobou zúčastněnou na řízení zkoumat, nakolik tvar lesních pozemků či jejich velikost po dělení umožňuje řádné hospodaření v lese. Pokud by jejich navrhovaný tvar či navrhovaná velikost řádné hospodaření neumožňovala, muselo by to vést k zamítnutí žádosti o vydání souhlasu k jejich dělení městským úřadem. Hospodaření v lese přitom je podle názoru soudu zájem chráněný zákonem o ochraně přírody, protože z § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody se ochranou přírody a krajiny rozumí péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny. Ustanovení § 3 zákona o ochraně přírody řadí lesy mezi významné krajinné prvky. Prostředky, kterými je ochrana přírody a krajiny zajišťována demonstrativně stanoví § 2 odst. 2, podle kterého se tato ochrana zajišťuje mimo jiné účastí na tvorbě a schvalování lesních hospodářských plánů s cílem zajistit ekologicky vhodné lesní hospodaření [§ 2 odst. 2 písm. f)]. Ekologicky vhodné lesní hospodaření je tak zákonem výslovně označeno za jeden z cílů ochrany přírody a krajiny. Jestliže tedy měl městský úřad v předcházejícím správním řízení posuzovat dopad dělení předmětných lesních pozemků na lesní hospodaření a ekologicky vhodné lesní hospodaření je cílem ochrany přírody a krajiny, mohlo jeho rozhodování mít podle soudu dopad na zájem chráněný zákonem o ochraně přírody. Tuto otázku tak městský úřad i žalovaný posoudili chybně.

Za nesprávný považuje soud rovněž názor žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí, podle kterého nemohly být zájmy ochrany přírody a krajiny dotčeny, neboť § 12 odst. 3 lesního zákona nevyžaduje k dělení lesních pozemků souhlas orgánu ochrany přírody. Z judikatury správních soudů vyplývá, že účastenství občanského sdružení (resp. nově spolku či pobočného spolku) ve smyslu § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody nebrání, že k zamýšlenému zásahu dal dotčený orgán ochrany přírody kladné stanovisko (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2010, č. j. 11 Ca 200/2009-42, č. 1483/2008 Sb. NSS). Podle názoru zdejšího soudu tak ani situace, kdy právní úprava k určité činnosti vydání stanoviska orgánu ochrany přírody vůbec nepředvídá, nemůže vést bez dalšího k závěru, že v tomto řízení hrozí takové ohrožení některého ze zájmů chráněného zákonem o ochraně přírody, že pro tento zásah či správní řízení je vydání takového stanoviska nezbytné. Ze samotné nižší intenzity tohoto zásahu či neexistence potřeby vydání stanoviska dotčeného orgánu ochrany přírody však nelze usuzovat, že k žádnému – byť sebemenšímu – zásahu do zájmů na ochraně přírody a krajiny dojít nemůže. Stejně tak nelze účastenství občanského sdružení (spolku, či pobočného spolku) omezovat v případech, kdy závěr o nemožnosti ohrožení zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody není (objektivně vzato) zřejmý a vyplyne až ze samotného správního řízení v rámci meritorního posouzení, zejména pak v závislosti na podobě přijatého rozhodnutí. Otázku účastenství totiž musí být možné posoudit již na počátku řízení. V opačném případě je třeba postupovat podle § 28 odst. 1 věty první správního řádu a v pochybnostech takovou osobu za účastníka řízení považovat.

Soud se neztotožňuje ani s názorem žalovaného, že se v případě dělení lesních pozemků podle § 12 odst. 3 zákona o lesích v projednávané věci jednalo o jejich pouhé „administrativní dělení“ o pouhý „administrativní úkon v evidenci“. V případě dělení lesních pozemků ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení se v obou případech jednalo o dělení lesního pozemku převyšující svou rozlohou 1 ha, kdy následkem tohoto dělení vznikly dva díly rozlohu 1 ha nepřevyšující (podle geometrických plánů založených ve správním spise pozemek p. č. 2502 o výměře 1,259 ha byl rozdělen na dva pozemky o výměře 0,8635 ha a 0,3955 ha; pozemek p. č. x o výměře 1,436 ha byl rozdělen na dva pozemky o výměře 0,9992 ha a 0,4368 ha). Toto rozdělení však není možné považovat za pouhý evidenční úkon, neboť následkem rozhodnutí městského úřadu došlo ke změně právního režimu dvou původních pozemků. V případě lesních pozemků o rozloze do 1 ha totiž rozhoduje o odnětí lesních pozemků plnění funkcí lesa nebo omezení jejich využívání pro plnění funkcí lesa obecní úřad obce s rozšířenou působností, kdežto u lesních pozemků o rozloze od 1 ha výše o tom rozhoduje krajský úřad [srov. § 48 odst. 1 písm. d) a § 48a odst. 1 písm. b) lesního zákona]. Zdejší soud odmítá spekulovat, jako to činí žalobce, nakolik tato změna ve věcné příslušnosti orgánů státní správy lesů umožní osobě zúčastněné na řízení snadněji dosáhnout odnětí či omezení těchto funkcí dotčeným pozemkům. Soud však upozorňuje na skutečnost, že v projednávané věci nebylo toto dělení lesních pozemků bez právního významu.

Městský úřad proto pochybil, jestliže po podání žádosti osobou zúčastněnou na řízení neinformoval o tomto řízení žalobce, čímž zasáhl do práva žalobce být účastníkem řízení, neboť i v řízení o dělení lesních pozemků podle § 12 odst. 3 lesního zákona mohou být dotčeny zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody. Tato vada přitom mohla a měla být odstraněna v průběhu odvolacího řízení, což se však nestalo.

Z § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody vyplývá, že občanské sdružení (spolek či pobočný spolek) je oprávněno účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně

do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno. Oznámení zahájení řízení přitom musí splňovat požadavky v tomto ustanovení uvedené (mimo jiné musí být doručeno takovým způsobem, aby bylo prokazatelné, od kterého okamžiku počíná běžet lhůta pro oznámení účastenství). Takovým způsobem však vedení řízení městským úřadem žalobci oznámeno nebylo, neboť v průběhu řízení mu byl adresován pouze stejnopis rozhodnutí. Oznámení již vydaného rozhodnutí formou obyčejné zásilky přitom nelze za kvalifikované oznámení podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody považovat.

Pro účastenství v daném řízení však nebylo nezbytné, aby o tomto řízení byl žalobce informován, pokud se o tomto řízení dozvěděl a učinil vůči příslušným správním orgánům úkon, kterým svou účast v daném řízení oznámil. Za takové „oznámení“ žalobce je třeba s ohledem na jeho obsah a projevenou vůli být účastníkem řízení v projednávané věci považovat odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu poté, co mu toto rozhodnutí bylo zasláno „na vědomí“ formou obyčejné zásilky. Podle § 72 odst. 1 správního řádu se však rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Městský úřad tedy žalobci nedoručoval jako účastníku řízení a proto zaslání stejnopisu rozhodnutí žalobci městským úřadem není možné považovat za plnohodnotný ekvivalent oznámení rozhodnutí podle § 72 odst. 1 správního řádu.

Vzhledem k uvedenému má soud za to, že podáním odvolání žalobce oznámil městskému úřadu svou účast v řízení a zároveň se v souladu s § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody stal jeho účastníkem. Rovněž z komentářové literatury vyplývá, že právo obsažené v § 70 odst. 2 na straně jedné a právo obsažené v § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody jsou dvě samostatná práva (srov. komentář k § 70, Miko, L. et al. Zákon o ochraně přírody a krajiny. 2. vydání, 2007, beck-online.cz). Občanské sdružení (spolek či pobočný spolek), jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny, se tak může účastnit správního řízení, při kterém mohou být dotčeny zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody, aniž by bylo o konání tohoto řízení správním orgánem informováno. V tomto ohledu je právní názor žalovaného nesprávný. Jestliže žalobci nebylo řízení zákonem stanoveným způsobem oznámeno, nemohla začít běžet lhůta, ve které by městskému úřadu své účastenství měl povinnost oznámit, a jeho oznámení v podobě odvolání je nutno považovat za včasné. Opačný závěr by vedl k absurdnímu důsledku, kdy by postupem správních orgánů, které by o probíhajících správních řízeních neinformovaly občanská sdružení (spolky či pobočné spolky), která o to v souladu § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody požádala, byly tyto subjekty zcela vyloučeny z účastenství v řízení. Možnost občanského sdružení (spolku či pobočného spolku) domáhat se postavení účastníka řízení však na druhou stranu není bezbřehá. Pokud má tento subjekt informaci o tom, že zde probíhá správní řízení, kterým mohou být zájmy ochrany přírody a krajiny dotčeny, je na něm, aby se účastenství v tomto řízení domáhal a uplatňoval v něm námitky směřující k ochraně těchto zájmů, ve fázi správního řízení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2010, č. j. 6 As 46/2009-99). Tak tomu však v projednávané věci bylo. Jestliže řízení o dělení lesních pozemků je řízením, které se dotýká zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody, měl městský úřad povinnost žalobce informovat o možnosti oznámit své účastenství v něm. V takovém případě by žalobce mohl oznámit (a tím zároveň založit) své účastenství v řízení pouze v zákonem stanovené lhůtě osmi dnů. Jestliže takto městský úřad nepostupoval, ze zásady jednotnosti správního řízení vyplývá, že tak žalobce mohl učinit rovněž po vydání

rozhodnutí městského úřadu tím, že proti němu podal odvolání a to v procesním režimu odvolání proti neoznámenému rozhodnutí. Podáním odvolání se žalobce zároveň stal účastníkem řízení o žádosti osoby zúčastněné na řízení.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalovaný pochybil, jestliže napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce pro nepřípustnost jako podané osobou neoprávněnou, neboť žalobci svědčilo účastenství v řízení a osobou neoprávněnou k jeho podání nebyl. Žalovaný tak měl k odvolání žalobce zrušit rozhodnutí městského úřadu podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu a věc mu vrátit novému projednání, neboť ten se dopustil výše uvedeným postupem takové vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o souhlasu s dělením lesních pozemků ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Tím, že tak žalovaný neučinil, dopustil se i on podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Zdejšímu soudu proto nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vady řízení bez jednání zrušit. Vzhledem k tomu, že vady předcházejícího správního řízení, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí spočívají již v postupu městského úřadu, zrušil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. rovněž rozhodnutí městského úřadu.

Soud se nezabýval a ani nemohl zabývat námitkami žalobce stran porušení zákonných podmínek pro dělení lesních pozemků či dostatečností odůvodnění městského úřadu, neboť tyto námitky musí být nejdříve řádným a přezkoumatelným způsobem vypořádány v rámci správního řízení.

V dalším řízení žalovaný a městský úřad budou na žalobce nahlížet jako na účastníka řízení ve smyslu § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a v souladu s tímto jeho postavením mu umožní uplatňovat v řízení veškerá jeho procesní práva, zejména podávat námitky týkající se dopadů dělení lesních pozemků osoby zúčastněné na řízení na zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud třetím výrokem podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naproti tomu plně úspěšný, neboť napadené rozhodnutí soud zrušil. Náleží mu proto náhrada nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč sestávající ze zaplaceného soudního poplatku za řízení. Soud rozhodl o žalobě bez jednání, žalobce nebyl v řízení zastoupen advokátem či jinou osobou vykonávající specializované právní poradenství ve smyslu § 35 odst. 2 s. ř. s. a soudu nejsou známy ani jiné náklady řízení žalobce ve smyslu § 58 odst. 1 s. ř. s. Čtvrtým výrokem soud rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladu řízení, a to v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jí mohly náklady vzniknout.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. ledna 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková